

Ý NGHĨA

MỌT NỌC CỌP

Tôi may mắn được sống ở một khu dân cư mới, nhà gần một ngôi chùa mới. Chùa tọa lạc gần một bến xe tập nập nhộn nhịp trong khuôn viên chùa là một không gian quanh năm thanh tịnh. Ngồi bên cửa sổ nhìn vào cửa chùa không ai mang theo những tiếng ồn ngoài phố. Tôi thường đi đây tìm một bóng mát và ngồi đọc vài trang sách. Đôi khi tôi bước quanh khu vườn ngắm nhìn những cây kiểng, những màu xanh dịu dàng của Phôi; hay băng qua nhìn bên trong xanh bên trên những đọt cây cao vút. Không ít lần, trên đường về nhà, hình ảnh của tôi trên đường phố luôn luôn trong tâm trí tôi. Tôi chỉ cảm nhận được sự bị lãng quên của những câu chuyện đời sống ý nghĩa kín đáo được sau những câu chuyện. Tôi nhìn lòng sự chú tâm tìm hiểu.

Sáng một ngày một Tết, con gái tôi dậy sớm mở cửa, pha trà, lên nhang đèn cho mâm cúng bàn thờ tổ tiên, rồi cả nhà cùng nhau đi chùa.

Hôm nay quang cảnh trong chùa khác hẳn ngày thường. Những người đi viếng chùa rất đông. Sân trong đã ngăn đôi, bên phải là lối vào, bên trái là lối ra. Những người đi xe đạp hoặc đi bộ nhìn chung đều đi xe, những người đi xe máy thì đi xe máy. Cách thức chờ đợi chờ đợi, những người đi bộ, tao nháo.

Nếu bên ngoài ngập màu đỏ của cờ xí, khu vực thì bên trong chùa đâu đâu cũng có một màu vàng êm dịu của những cây mai vàng, cây cúc vàng, những màu áo vàng của các sư thầy, những cây nhang vàng tỏa khói nhẹ nhàng.

Nếu ở đâu đó người ta đang chen chúc để được nhìn thấy hình ảnh, xin xăm, cầu phúc thì nơi tôi đang đứng là một cõi thanh tịnh hiếm hoi trong cõi trần gian. Không ai phô trương với những cây nhang vòng to đùng, những mâm lễ vật cao ngất. Không ai viết sớ cúng sao, gọi hồn, không người khấn thuê, không camera quan sát. Không ai đem lên thắp một cây nhang non, không ai viết rác bùa bùa, không ai bán hoa, vin cành, khấn cầu.

Vào đây không còn ngửi thấy mùi tiêng, dù là tiêng cúng, chỉ còn mùi nhang thơm tỏa khắp. Không còn nghe ai to tiếng. Chỉ còn tiếng lâm râm niệm Phật. Tiếng chuông thông thoáng ngân xa làm ta quên hẳn tiếng rao hàng, tiếng micrô chát chúa.

Tôi có thói quen đứng xa ngoài đám đông để được nhìn, nghe và suy ngẫm.

Chùa không có cổng sau nên mọi người đều vào cổng chính. Mọi người đều nối đuôi nhau kéo thành hàng dài, nhưng không thấy ai đi theo đường Phật chỉ. Họ đi theo vòng xoay cửa kiêu luân hồi.

Người nào cũng khấn vái nhưng đi vào để cầu cho mình, ít ai nghĩ tới người hàng xóm, người thân.

Mọi người cứ đi qua Trại Phật cho mình tai qua nạn khỏi, tránh xui, tránh nghiệp nhưng không thích làm thiện. Trong đám đông chỉ có người chắp tay niệm Phật, sáng nay sớm sáng buổi chiều mua chim phóng sanh để cầu phúc cho Phật Tôn. Số Phật không nhìn ra, không nghe thấy, nhưng người cứ khấn cầu cho người khác đi bệnh như người chắp tay cầu Phúc, Lộc, Thọ sớm son thốt vàng vốt chắp tay "đi tới" lên giơ tay cầu cho bệnh mất, bệnh như cây nhang vòng to tiếng, bệnh như bó nhang tỏa khói mờ mờ không còn nhìn ra chân tướng sinh linh.

Người đi lễ chùa đều năm đến với Phật mà chỉ nghĩ như khi đến nhà quan chức, cũng mang theo quà cáp, lễ vật. Phật là quan, hai vị bệnh nhau cửa mở phật trình nhân sinh gây ngộ khổ khổ.

Ngày Tết, người ta đến chùa lễ Phật, sám hối và niệm Phật để cầu phúc, ngày tháng thì không.

Mọi người đều hối hận quá khổ khổ cỏi lại, không ai sống cái thiện khác hẳn, ngay cả người này mình đang nhìn thấy.

Ngồi bên tôi góp trong sân chùa kìa cho tôi nghe mọt cu c đũa võ đài mồi xem tụi hôm qua trên ti vi. Võ sĩ ngồi Thái góp đũa khấn lạy rồi thành khấn dúi béc cộp tróc khi béc lên sàn đũa. Khi lên đài anh ta còn lâm râm vái lạy mồi góc võ đài. Trón đũa bết đũa không lâu thì anh béc mọt cú đá vòng đũa vào mọt nhủ búa béc, làm anh ngã té ngất lằm. Bác sĩ liến chấy lên và trón đũa kịt thúc.

Nghe xong câu chuyện, tôi hỏi ngồi bên:

- Phọt không có quyển líc siêu nhiên đũa khen thọt ng, trón ng phọt ai cớ, nhón ng tụi sao ngồi ta vón cớ củ Trúi khấn Phọt?

Ông bên hỏi tôi:

- Bết mua vé số không bao giờ trúng, tụi sao ngồi ta vón mua?

- Ông chớ a trói líc câu hỏi cớ a tôi mà.

Ngồi bên ôn tụi:

- Các tôn giáo thọt ng ví von líc củ xin ân số ng cớ a Thọt ng đũa nhón nhón lá thọt gọt qua đọt ng búa đũa n. Thọt đi líc đũa chớ là chuyện bình thọt ng.

Tôi cãi:

- Nhón ng Phọt không phọt là Thọt ng đũa, líc càng không phọt mọt vọt giáo chớ.

Ngồi bên hỏi hàm vọt phía chánh đũa n, nôi ngồi ta đang xọt hàng dài lạy Phọt:

- Vì vọt Phọt lúc nào cũng mồm cọt. Hãy nhìn vào trong kia thì hiều ngay.

Tróc hàng ngồi lằm, đũa cháu ngoồi năm tuồi cớ a tôi, xúng xính trong chiếc áo dài màu hồng và chiếc quần mồi dài quá khỏ đang góp đũa lạy Phọt. Ngồi nó cong tròn nhón con cớ sên. Cháu bé vón nhóm mọt, úp mọt giớ a hai bàn tay nhón xịu, hai bính tóc nhón lên nhón hai cái số ng. Chiếc khăn vành màu hồng nhón tí cớ a cháu đang tọt lằm vọt bàn thọt Phọt tróc nhón cộp mọt tròn xoe cớ a đám đông.

Trên bìa cao, tuy nhâm mọt, nhằng đục Phọt vọt nhìn thùy. Và Ngài móm cười.
[Placeholder text consisting of multiple lines of empty boxes]

C U Đ T

(Mãi nhợt vọt Đà Lạt)

